

A SZENVEDÉSEK

A bűn és a bukás következtében törvényesen előállt létállapotok elkerülhetetlen velejárója. Az isteni szeretet és bölcsesség törvényei a bűn e fájdalmas produktumát is munkába állították, keserű, de hatékony gyógyszerre alakítva azt. A földi élet elkerülhetetlen kísérője a szenvedés, mely minden esetben közvetlenül a bűnnel, vagy a bűn gyógyításával van összefüggésben. A szenvedéseket nem kell szeretnünk, azok nem Isten akaratát, hanem a gonosz működését, vagy éppen megtérítését kísérik. Mégis - Isten bölcsessége és gondviselő szeretete által - a szenvedések a javunkat szolgálják. Mégpedig annál nagyobb mértékben, minél inkább Istenbe vetett hittel, bizalommal és alázattal viseljük azokat. Ettől azonban még másnak szenvedést okozni bűn, mely következményekkel jár. A jók látzólagos több szenvedése hívó lelkülettel a szabadulás közeledtét jelezheti. De jelentheti a bűnös világ segítségét a terhek cipelésében, csakúgy mint tanítást és példamutatást a helytállásban, Isten iránti engedelmisségben és alázatban. A szenvedés más bűnének eltörléséért nem lehetséges. A bukott ember szenvedve nevelése ugyanúgy része az egyetemes megváltásnak, mint a bűnbocsánat, vagy a kegyelem. A szenvedések türelmes viselése mennyei ajándékot hordoz, míg a nagyot akaró ember szándékos önsanyargatása bűn, mely további következményekkel jár. A szenvedések egy része sorsszerű, egy része tőlünk függ. Leghelyesebben hittel, alázattal és szeretet gyakorlásával járunk el a szenvedések elkerülése ill. lerövidítése érdekében.

Vezeklés és kárma: Az emberek természetes igazságérzete folytán igen régi időkre nyúlik vissza az a tapasztalat, hogy a jóra jó következik, míg a gonoszságot előbb utóbb utoléri az igazság „bosszúja”. Ebből adódóan a bűnre szenvedés és vezeklés következik. Azt is tudta a régidők embere (a Krisztus előtti zsidóság is), hogy az okozati törvény nem szorítkozik egyetlen földi életre, hanem több inkarnáción végig kíséri az embert, amit bizonyos esetekben a „harmad, negyed sőt heted íziglen a fiak bűnhődnek atyáik vétkéért” formában tapasztalták meg. E tapasztalatok részben a természetes szellemi látásmódból, részben próféták és egyéb tanítók által hirdetett igazságokra épültek, nem tudván azt, hogy harmad-, negyed-ízigleni leszármazottként saját maguk öltenek újra testet, hogy aztán elszenvedjék a korábban kilátásba helyezett megpróbáltatásokat. Az evangéliumokban is találunk erre való utalást. Ebben a szemléleti rendszerben (közel járva az igazság megértéséhez) a vezekléssel a korábbi bűnök jóvátételét (a bűnbánat külső jeleinek felöltése mellett), míg a kármával az igazság „bosszúját” képzelték megvalósulni. Tehát a két fogalom valós tapasztalatokon nyugodott, melyek értelmezésében erősen közrejátszott az ószövetségi „szemet szemért, fogat fogért” természettörvény igazság szemlélete. A szeretet Istenének Krisztus általi kinyilatkoztatása, majd a harmadik kijelentés szellemi tanításai megvilágították ezen igazságok lényegét, újabb fényes bizonyítékát adva a Gondviselés bölcsességének és szeretetének. Az „igazság bosszúja”-ként értelmezett karma

valójában csak a gonoszságban megátalkodottak osztályrésze, de nem valamiféle törvényes bosszúként, hanem a más ellen elkövetett bűn saját magán való megtapasztalásaként, mint a javító-nevelés egyetlen hatásos (kényszerítő) eszköze. Az időközben jobb belátásra tért ember ugyanis megtérése, a jóban való szorgos munkálkodása által elkerülheti a kárma szenvedve nevelő törvényét.

*Ily módon maga a mai ember vezeklése sem a jóvátételt szolgálja -hiszen nem lehet meg nem történtté nyilvánítani a bűnöket - hanem a bűnös ember tapasztalatszerző tanulását. E kegyelmi alkalom eredményeként alázata, Isten iránti engedelmessége fejlődik -védelmet nyújtva a bűnök ellen. A **karma tehát Isten természet törvényének pogány látásmódja**, míg a vezeklés az ószövetségi látásmódból adódó következtetés, és mint ilyen csak egy szűk részét képezi a jóságos Mennyei Atya hatalmas eszköztárának, melyet a megbocsátás, az adósságok részleges vagy teljes elengedése jellemez...*

(Részlet a „Keresztény hittan útkeresőknek” c. letölthető könyvből)

.....

Az ember téved, amikor úgy gondolja, hogy neki szenvedéseit szeretnie kell, hogy azokat Istennek áldozhassa, hogy azt bizonyos mértékben Istennek ajánlhassa, hogy Isten ezért egy másik kedves lényt a szenvedésektől megkíméljen. Mennyre téves, kicsinyes felfogás ez Istenről, mily hamis ennek a hitnek az alapja Istennek bámulatosan dicső törvényeiről, amelynek eredete szeretetében van! Olyan lény-e Isten, akinek gyötrelmet kell látnia, hogy ezt elfogadván ez indítsa Őt arra, hogy egy másikat szenvedés nélkül engedjen keresztülvonulni az életem? Tudom, kedves G. ez a hit neked gyakran vigasztalást adott, és mégis megfosztalak tőle.

Nincs szükséged többé arra, hogy a valótlan vigasztaljon, mert a megtisztult istenfogalomban – az igazságban – nem pedig az áldozat torzképében találod meg az erőt és vigaszt. Isten kegyelme határozta meg, hogy a szenvedés (ami a bukás következménye és ezért a szellem legsajátabb teremtménye) is eszköze lehessen a nemesedésnek, de Isten nem akarja a szenvedést. Minden olyan szellemnek örülnek a mennyben, aki kinőtt ebből a legalsóbb iskolából, és képes magasabb, eredeti - nem a szellembukásból eredő - tanításokat elfogadni. Jól értsetek meg! **Földetek alacsony foka a szenvedésnek két olyan értelmezésére vezet, mely egymással ellentétes és mégis mindkettő hamis.**

1. **A zsidók úgy vélték**, hogy a szenvedő embert Isten elhagyja és gyűlöli; Isten szeretete szükséges jelének az anyagi áldást tartották.

2. Ezzel a téves fogalommal szembe szállva **a keresztények kifejlesztették a szenvedések szentségének tanát**. Szerintük Isten előtt kedves dolog a szenvedések viselése; még azt is megtették – szomorú, de tényleg hősiességgel – hogy Istentől szenvedéseket kértek, sőt maguk szereztek testüknek szenvedéseket. Közel kétezer év vonult a Föld fölött, amióta Isten Fia elhozta nektek az Atyaság és Isten végtelen szeretetének fogalmát, valamint a szenvedésnek, mint a bűn következményének a tanát. Továbbá, hogy mindennek a fel-

felé törekvő szellem javát kell szolgálnia, hogy egyetlen dolog szükséges: az igazság és minden erőnk megfeszítésével kell törekednünk a cél, a tökéletesség felé, hogy e törekvésben Isten nyelvét: az isteni gondolatok, az isteni törvények kijelentését mindig tisztábban megérthessük. Majdnem kétezer esztendő telt el e kijelentés óta és hány ember értette meg, ismerte fel és élte mindezt?

Még mindig félreértik az emberek Krisztus tanát, félreértik a szenvedések okát, célját és értékét. Felismerve, hogy a szenvedés iskola, amelyből az embernek ki kell nőnie, ne legyen számára a szenvedés, mint olyan kedves, mert nem pénz az, amellyel magának vagy másnak kegyelmet vásárolhat. Nem szabad a szenvedések közben elvesztenie az embernek az uralmát ön-maga fölött, hanem fel kellene ismernie és elsajátítania azt az értéket, amelyet Isten kegyelme a szenvedésekbe helyezett. De viszont abban a hitben, hogy a szenvedés tartalmát Isten akarata határozza meg, nem szabad azt az embernek tunya tétlenséggel meghosszabbítania, hanem inkább minden erejét összeszedve, igyekeznie kell a szenvedések iskolájából, ennek tanulságait hasznára fordítva mielőbb kinőni. Akkor a szenvedés célját veszítve a legyőzött és túlhaladott múltba fog alámerülni. Kedves emberek így haladjatok célok felé!

(Részlet Emánuel szellem nyilatkozatai c. műből)

.

.

A múltban elkövetett bűnök, vétkek, tévedések és kisiklások azt eredményezték, hogy azt a világosságot, amely onnan felülről jött alá, a bukottak lelkében elhomályosította, akaratukat lefokozta, értelmüket tompává, érzelmeiket nyersekké tette. A jövőben rejlő azok a szenvedések pedig, amelyek a múlt bűneinek a következményei, arra valók, hogy észre térítsék a bukott szellemet, azaz megtérésre serkentsék, hogy ezáltal az elme újra világossá, az érzelmvilág újra lágygyá és szelíddé, az akarat pedig újra szilárdá legyen.

A szenvedés tehát nem azért van, mert a bűnösnek bűnhődnie kell, mert az Atya Szeretet, nem pedig szigorú ítélőbíró. A szenvedéseknek ez az értelmezése teljesen összefér az ő mindenható jóságával és örök szeretetével, hogy azok kizárólag csak mint gyógyszerek és mint eszméltető, ébresztő alkal-mak szolgálnak a bukott teremtettség feljavítására.

A szenvedésnek ilyen természetű értelmezése azonban bizonyos konzekvenciákat rejt magában. Azt nevezetesen, hogy amennyiben a teremtett szellem már birtokában van ennek a megismerésnek, és azoknak az erőknek, amely megismerést és amely gyógyszereket neki a jövő szenvedése lenne hivatva szolgáltatni, akkor a jövőnek a szenvedése, mint felesleges, számára tárgytalanná válik. **Tehát a szenvedés hivatása csak addig tart, ameddig belőle a szellem a neki szükséges tanulságot kivonta. Ha a tanulság a lelkében már élő erővé vált, akkor az a szenvedés, amely a tanulságot szolgáltatná, a kegyelem útján eltöröltetik.** Mert — mint az írás mondja — „*az Isten nem kívánja a bűnösnek*

halálát, hanem azt akarja, hogy a bűnös megtérjen és éljen; gonoszságairól emlékezet nem létszen, hanem minden bűnei megbocsáttatnak neki”.

(Részlet az „Utolsó óra munkásaihoz” c. műből)

.

.